

Úvodníček

Jedeme na jarní tábora a konečně tu je zima, jak se patří. Hromady krásně bílého

sněhu, pořádný mráz, modrá obloha a hřející sluníčko. Je sice zvláštní, že před měsícem jsme leželi na oschlé mezi a bylo krásné teplo, ale to nám vlastně v tuto chvíli nevadí, hlavně že na horách nějaký ten sníh nakonec napadl. Takže zajisté v tuto chvíli máte připraveny nabroušené sjezdovky, namazané běžky, teplou bundu a pořádného kulicha. Takže si ty jarní prázdniny pořádně užijte, drobátko si připalte nosy a pořádně si zalyžujte.

Ještě abych nezapomněl, dost se mi nelíbila vaše účast (spíš neúčast) na

posledním výletě. Takže se podívejte na fotky a tiše závidte těm, co na výletě byli.

Kosa

Dobytí severního pólu

Už v úvodu vás pravděpodobně zklamu, nebude se totiž jednat o hru Járy Cimrmana, jak by bylo možno usoudit dle názvu, nýbrž o skutečné dobytí severního pólu, a to dosud málo známou cestou podél říčky Loděnice. Tuto výpravu jsem započal pěším dobytím Bílé hory, kde jsem narazil na zkušené vůdce Buža a Viga, kteří si s sebou

prozřetelně vzali cvičeného polárního Helmuta. Usoudili jsme, že na hrdinství je příliš brzy a vzali jsme zavděk přijíždějící 164kou. Ta nás doprovila na Zličín, odkud

jsme již v plném složení pokračovali autobusem do výchozího tábora v Pticích. Zde se již naplno projevily důsledky globálního oteplování, neboť teplé slunečné počasí příliš neodpovídalo lednu za polárním kruhem. To nás však nemohlo zastavit.

Vcelku úspěšně jsme různými technikami zaměřili sever a následně se

vydali k západu. Z důvodu větších šancí výpravy jsme se rozdělili do dvojic, protože ve dvou se to lépe táhne (pravděpodobně myšleny sáně). Zběhlý polárník Vigo nás varoval před nepřátelskými Eskymáky a prozradil nám tajná hesla, kterými je možno je ošálit. Další nezbytností bylo správné odhadnutí 2 minut, což se nám s Ikarusem povedlo nejrychleji. Kolem projeli dva koně. Posilnění Cvaldovými řízky jsme pokračovali k západu. Cesta se prudce stáčela ze svahu. Tu se objevil lední medvěd! Nastala panika, každý se snažil co nejrychleji dostat do bezpečí a najít si nějaký úkryt. Medvěd byl naštěstí krátkozraký a tak se brzy vydal slídit jinam, takže jsme opatrně vylezli ze svých skrýší. Všichni až na Kosu s Ikarusem. Že

by neunikli dravému chlupáči? Ba ne, čekali na nás v ostré zatáčce. To bylo radosti ze šťastného shledání. Výprava se dala znova na pochod podél burácející Loděnice, tudíž k jihu. Sluníčko svítilo, cesta příjemně ubíhala, když tu náhle...další medvěd! Tentokrát už jsme na něj byli připraveni a tak musel odtáhnout bez úlovku. Ale aby nebyl všem trublům konec, za zatáčkou číhal Eskymák. Teď musel každý zalovit v paměti a vytasit na něj své heslo. Odpovědí nám bylo eskymácké „Áriga!“, což Bužu pohotově přeložil jako „Správné heslo“. Kolem opět projel kůň, což už mi přišlo poněkud podezřelé, ale nechtěl jsem ostatní znepokojovat, a tak jsem raději mlčel. Již jsme však byli z nekonečného putování mrazivými pustinami poněkud vyhládlí, a tak jsme se vyškrabali na nejvyšší vrcholku za účelem oběda. Družní Eskymáci se k nám přidali a

nezbylo než zahrát si s nimi piškvorky, aby dali pokoj. A zase zapřáhat do saní. Eskymáci však byli neodbytní a nechtěli nás pustit, dokud jsme si s nimi nezahráli ještě TITAK nebo TYTAK, prostě nějak TAK. Česky ČÁRA. V následujícím úseku trasy však nastal problém – skupina s rychlejšími psy nám zmizela z dohledu.

Ještě že jsme měli satelitní telefon. „Vy jste nám úplně utekli“, ozvalo se ze sluchátka překvapenému Ikarusovi z rychlejší poloviny. Telefonu se chopil Vigo a Ikarusovi stručně přikázal: „Stůjte!“. Díky tomuto duchapřítomnému zákroku jsme se za zatáčkou opět setkali.

Do hry ještě naposledy vstoupili Eskymáci a již tu byla polární občerstvovna U Vycpanýho ptáka. Načerpali jsme energii na závěrečný úsek a opět vyrazili na bílé pláně. Jaké však bylo naše zděšení, když se na obzoru objevil objekt připomínající ponorku otočenou vzhůru nohama. Nebyl to však výtvar šíleného vynálezce, nýbrž architekta.

Tváří v tvář této hrůze jsme ocenili estetické kvality panelového domu. Přes planinu se k nám ale mílovými kroky blížili medvědi, a tak jsme se každý snažili ukrýt za vybraným mrožem. Nebylo to věru jednoduché, i takový líný mrož je vcelku pohyblivý, když se mu někdo motá za ploutví. Po přestáti této hrozby nás Vigo upozornil, že jsme již u cíle a k dobytí severního pólu nám stačí najít Polárku. Vrhli jsme se do lesa (zajímavé, žádný polárník doposud o lese na pólu nemluvil) a snažili se svůj kroužek umístit co nejpřesněji pod Polárku, která z nás byla značně na větví. Po chvíli na pól dorazili všichni a tak jsme si mohli vyzkoušet jaké to je, když „jdu na sever... a jdu na jih!“. Na jih jsme se nakonec vydali

všichni a tento směr nás dovedl až na zastávku autobusu v Loděnici. Tam velitel výpravy pronesl závěrečnou řeč a (to hlavně) rozdal odměny. Zalepení sladkostmi jsme se nacpali do polárního busu směr Zličín. Dokázali jsme to!

Marcel R. Peary

Turnov

Tak tedy Turnov. Město dobré jako každé jiné, ne-li lepší. A přesně tam se konal již druhý výlet v roce 2005, ale všechno pěkně popořádku.

Inu, sraz byl, klubovna byla, nádraží bylo, i vlak byl, a nic nám nebránilo do vlaku vsednout a nechat se rychlíkem unášet směrem severním na Turnov. Ano, Turnov. Město v lehce vlnité krajině, již poněkud setmělé.

Cestou do školy potkáváme židovský hřbitov, přemostěný jakousi dálnicí, ale to je již škola nabízí. Ale co to? Již tam jeden oddíl stojí! A také chtějí dovnitř! Nevadí, nás mnoho není, a tak se vejdem i do šatničky, kterou si záhy zútlumíme růžovými matracemi. Autem přijíždí posily. Pozdravit se, navečeřet se a spát.

Ráno pozřeme chutnou krmi a můžeme vyrazit. Přes noc nám trošku nasněžilo, až bych řekl, že tolik sněhu jsem již rok neviděl. Leč sníh nesníh, vzhůru do přírody! Jdeme okolo potoka, jen bohužel ze špatné strany – cesta je naproti.

Nevadí, most je nablízku. Přes něj se dostáváme k ...no, teď nevím. Nějaký mlýn, jak se jen jmenuje...Bouškův? Nevím...zeptejte se lkara, ten je na něj odborník. Ale dále. Přicházíme k pramenu

Bezednice, součásti ondříkovického ponorného systému. Úchvatný, až člověk nevěří. Mezitím se krásně vycasilo, sluníčko svítí, sní se třptytí, stromy šumí, paráda. O kus dál je Bartošova pec, voda se tam říne z pod skály. Ilda se vydává do hloubi na geologický průzkum. Nic nenachází, jen tu vodu. Dál, dál, dál, organizátor žene, cíl je daleko. Hrad, kolem kterého procházíme, je bohužel zavřen, naštěstí máme po cestě i jiné zajímavosti, třeba ted: jakýsi památník, nápis na něm byl Ážou rozluštěn jako jaxqd... (čí tak nějak).

Blížíme s k Malé Skále, dnešnímu cíli. Ale ještě před ní točíme ve skalních ateliérech krátkou pohádku o věčném boji dobra a zla. Poté se na vyhlídce pokocháme rozhledem a záhy sestoupíme dolů do Malé Skály. V čekárně místního nádraží do sebe nacpeme obídek (však už bylo načase) a následně si zajdeme na čaj do místní restaurace. Pucek odjíždí do Prahy, tak se s ní rozloučíme a odcházíme na vlak, kterým odjíždíme zpět do Turnova.

A pak přichází nejočekávanější bod programu: večeře! Dnes se podává

gulášek. Hm, to si dám líbit. Po chutném jídle následuje logicky odpočinek, ale my zahálet nebudeme a protáhneme si alespoň kúru mozkovou u deskových her. Potom vyčistit zuby a do spacáků.

Po ránu snídani (asi rohlíčky) a po snídani ven. Ano, vyjíždíme zpět do Malé Skály a vydáváme se na druhou stranu, k Suchým skalám. Počasí zase krásné, kopec vysoký, sníh hluboký. Cestou sice Ilda s Ážou vyrazí špatným směrem, ale technika vše zachránila a tak všichni dorážíme k Suchým skalám. Tedy, jsou spíše zasněžené, ale dobrá. Přes kluzké schůdky vylezáme na malou plošinku, výhled bohužel mizivý, tak zas zpět. Po zpola zasněžených stopách sestupujeme dolů na silnici, po

ní do Malé Skály, tam skočíme na čaj a pak zpět do školy. Zde balit! Nikomu nic neschází, v mžiku je sbaleno, tak ještě schroustnem něco jídla a už odjíždíme zasněženou krajinou domů.

To to ale uteklo, co?

Vigo

Degu a rybky

A je to tu zas. Po delší odmlce je tu zase rubrika o osmácích (a rybkách). Minule jsme skončili zažívací potíže. A začnem s rozmniožováním osmáků. Nejdřív pár slov o rozdílech mezi samečkem a samičkou. Samečkové mají zadeček dál od

"čuracího otvoru" než samičky. To je hlavní znak, podle kterého je rozpoznáte v mladém věku. Když je sameček dospělý, není už žádný problém ho od samičky rozeznat. Samečkové jsou navíc obvykle větší než samičky. Samičky pohlavně dospívají velmi brzo, často otěhotní už ve věku 6 týdnů. Často takhle otec oplodní svoji dceru, proto mládáta s rodiči nenechávejte v jedné kleci příliš dlouho. Samečkové dospívají o něco později. Může se stát, že párek osmáků má poprvé mladé až ve věku 2 let nebo i později. Při páření osmáci vydávají cvrlikavé zvuky a třepou ocásky.

Těhotenství si na samičce můžete všimnout většinou teprve měsíc před porodem. Potom už samičku nechytejte a už vůbec se nesnažte mláďátko nahmatat, abyste se ujistili, že je skutečně těhotná – mohli byste způsobit potrat, který by dokonce mohl vést i k smrti samičky. V době, kdy těhotenství začíná být na samičce vidět, začne sameček stavět v domečku hnizdo, proto jim v této době poskytněte dostatek materiálu (ubrousků, sena, rulíček od toaletního papíru apod.). Pokud chováte osmáků víc než párek, ostatní osmáci většinou přestanou používat tento domeček, proto jim poskytněte na toto období ještě jeden. To bylo pár informací o tom, jak poznat samečka od samičky a o začínajícím těhotenství. Příště vám napíšu o březosti a porodu.

Co se děje na kolejích

Tak a máme tu další číslo mého kolejového článku. Dnes se podíváme na aktualitku. Ve dnech 30. a 31.12. 2004 a 1.1.2005 se uskutečnily jízdy parním vlakem na trase Martinice v Krkonoších – Rokytnice nad Jizerou. A sice: první ranní spoj vyjel ze stanice Kunčice nad Labem

(to je dvě stanice před Vrchlabím, kde jsme byli na jedných podzimkách u Pídlera) přes Martinice a Jilemnici do Rokytnice nad Jizerou. Z této stanice jsme se vraceли z letošního Točení jehnátek. Tam byl proveden přepřah, tedy přejetí mašinky z jednoho konca vláčku na druhý (viz foto) a trasu Martinice – Rokytnice si projel ještě dvakrát. V podvečerních hodinách se opět navrátil do vyhřáté výtopny v Kunčicích n. Lab. Toť k akci. Dále zde byl, hlavně v Martinicích, ku spatření „vopravdickej“ Krakonoš (foto) a když jsem tam ráno postával a vyčkával na spoj do Staré Paky, prohodil se mnou pár milých slov a trochu se divil, že s sebou vláčím sáňky, když není sníh. Tak pro dnešek snad vše a páfe zdar.

Ikarus

Historka magistra vitae

Budu vám zase jednou povídат takovou pohádku. Pohádku, která se možná stala a možná nestala. Nu, dobrá, tak se tedy asi spíš stala (je to ročník 98, severní svah pohádkového údolí), asi to není ani tak pohádka, ale to nevadí. Pěkně se uložte a nechte maminku, která vám jako ovčí babička bude tuhle pohádku pěkně číst. A pozor, neusněte uprostřed, kdo bude chrápat bude vytahán za uši. Tak tedy Řevnice...

Jednoho dne se stala podivná věc: jakási horda lidí se sešla v ulici Pod

Marjánkou. A ještě divnější bylo, že najednou zmizeli. A zasvěcení již vědí, že se odebrali na autobus směr Smíchovské nádraží. Potom byla horda viděna, jak se navlakovala do vlaku a odjela do Řevnic. Tam se totiž konal mezioddílový sraz a účastníci se Kočovníci, ten nejlepší oddíl, Oko a Dálava.

Tato soutěž se ovšem měla konat až v sobotu, tak jsme se vyvlakovali v Dobřichovicích, kde jsme také po nějakých soutěžích přespali. Ráno jsme se vydali do pět kilometrů vzdálených Řevnic. Po vyčerpávající chůzi jsme se dočkali i ostatních oddílů a Velký okoun, vedoucí Oka, nám tam vysvětlil pravidla hry. Od něj

jsme byli zpraveni, že nejsme v Řevnicích, ale v Asii a tam je obrovská poušť, kterou samozřejmě musíme přejít a to tak, že se budeme celou dobu držet za ruce. Poušť nám samozřejmě nedělala žádné problémy. Další hrou byla pomoc králi čehosi tím, že mu pomůžeme najít veškeré „zdravé bylinky“. Cestou dál jsme také řešili spoustu logických problémů, hledali studánku, hledali flašku rozumu, onemocněli morem, zase se uzdravili a na konec jsme pozabíjeli kruté bandity. Asi hodinu po našem obědě, dorazilo Oko a Dálava. Banditi pozabíjeli většinu z nich.

To byl už konec hry, a tak měly přijít výsledky, ty ale nepříšly, nebo alespoň já je neznám, ale určitě vyhráli Kočovníci, ti nejlepší. Po hře jsme se odebrali do Dobřichovic, ale jakousi chybou jsme došli zase do Řevnic, takže jsme šli asi o půl hodiny déle. Došli jsme do školy a padli vysílením. Tak jsme padli a spali. Ráno jsme se probudili, prolezli město, zahráli si fotálek a potom jsme se zase dopravili zpět domů, do Prahy...

Tak zazvonil zvonec a pohádky je konec...Tak dobrou noc děti a strýčku Fido...Dobrou noc.

Anežka

Fotokumbál

Zdravím všechny poctivé čtenáře svých výtvarů, dnes se máte opět na co těšit. Jenikož máme únor a jaro, jsou za dveřmi, dokonce jsou už možná tady, tak mám dnes pro vás malé varování na co si také dát v horách pozor.

Většina z vás na horách už asi někdy byla, takže asi přibližně víte, co vás tam tak může potkat. Nerudní vlekaři, předražené bufety, bezohlední lyžaři, moc namazané běžky, málo namazaný chleba, plus sem tam nějaká ta omrzliná, lavina a podobně (výše jmenované se vztahuje na

běžně české hory, v Pasekách se vám nic z toho samozřejmě stát nemůže). Někteří návštěvníci horských chat si však stěžovali na ještě závažnější nebezpečí: během pobytu jim v pokoji záhadných způsobem vznikl příšerný nepořádek. Problematikou se zabývala řada předních odborníků různého zaměření, s řešením však přišla až čeští meteorologové, kteří odhalili, kde je zákopaný kovaný pes. Pachatelem byl podle nich dosud málo známý jev zvaný hurikán Kokeš. Jistě vás napadne, že je to totální blábol, kde by se vzal v našich krajích hurikán? Že by za to mohlo ono pověstné globální oteplování? Ba ne, tento hurikán se od klasického liší zcela zásadním způsobem – je totiž pokojový. Svou působnost omezuje vždy pouze na jeden pokoj, je znám pouze jeden případ, kdy zasáhl i do kuchyně. Oč menší území postihne, o to horší jsou jeho důsledky. Představu si můžete udělat z přiložené fotografie, kde vidíte zmateného německého turistu, kterého v pokoji zastihl hurikán Kokeš. Po stranách leží omráčení spolubydlící. Odstranit následky živlu se však turistům do konce pobytu nepodařilo, uklízecí činnosti totiž znemožňoval opakování výskytu hurikánu Kokeš. Majitel

žádná novinka, ani kdyby mu rozuměli. Takže pozor při výběru pokoje.

Marcel

Luštěnky

Nejprve najdete v Týpku obrázek s kostkami. Jedná se o tři naprosto shodné kostky – jenom se na každou díváte odjinud. Jejich výrobce neznał pravidlo o součtu protilehlých stěn, a tak vytvořil kostky podle svých představ. Váš úkol je zjistit, na kterých číslech jednotlivé kostky stojí.

Na druhém obrázku najdete plánek města. Umístěte do něj tři strážníky tak, aby žádná ulice nezůstala nehlídaná. Možná stanoviště jsou označena písmeny.

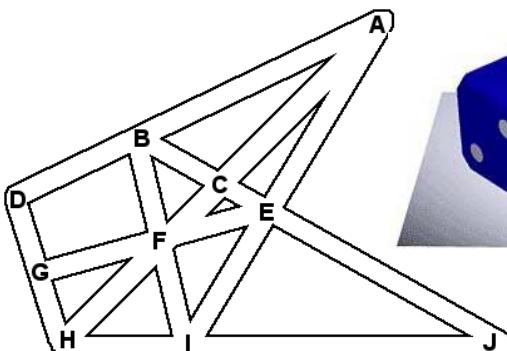
A to je pro tento měsíc vše.

Moře

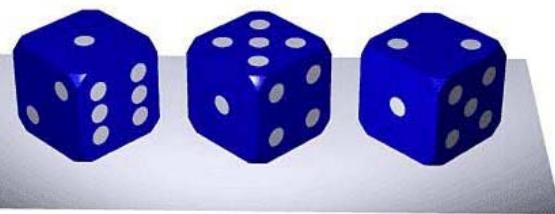
Řešení: kostky: 1. kostka stojí na č.3, druhá na č.6, třetí na č.4 strážníci: stojí na stanovištích B, E, H.

Bod za bodem

A máme tu další díl bodování, kterým vás budeme provázet bod po bodu. Bod číslo jedna. Tak ten si přesně pamatujeme, bylo to tento měsíc a byl Jany. Bod druhý. Aktuální stav. Někde jsou bodové rozdíly tak malé, že stačí jen jeden bod a pořádí

chaty však pro řádění tohoto úkazu neměl příliš pochopení, polomrtvým obyvatelům pokoje stroze označil: „Teda pánoné, vy tu máte ale bordel!“, což by pro ně nebyla

může být zcela jiné... tak na to pozor! Například Péča dostala 220. Voltů. Dneska se nám to opravdu sešlo. Samá kulatá čísla. Pro zajímavost Helmut 200, Jana 160 nebo Pan Dokonalý 249. Zato v družinách se nic zajímavého neděje – stále beze změn a žádné kulatiny.

Bod čtvrtý. Jelikož je toto v řadě druhý výtisk Týpka v tomto roce, dovolili jsme si proto udělat takový malý poloroční součet. Jedná se o součet všech bodů jednotlivců za tuto bodovou sezónu. A to číslo je neuvěřitelně nezaokrouhlené číslo 1430. No a z toho jednoduchým matematickým výpočtem můžeme stanovit počet bodů na každého člověka. Chvíle napětí. Kalkulačka pracuje. Tak průměrně na každého člověka připadá kulatých 130 bodů.

Bod pátý. Závěr. Všem je možná jasné, že všichni nemohou být nadprůměrní...ale zrovna **TY** to být můžeš, vždyť se stačí jen trochu snažit.

Sčítací robod (Buž a Vigo)

P.S.: Možná jste si všimli že se vytratil bod číslo tří. Ptáte se proč? Je to schválně. Byl potřeba jinde.

DRUŽINY

1	Kamzíci	72
2	Tygrí	64
3	Delfíni	54
4	Zubří	36

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	249
1	Péča (DE)	220
2	Helmut (TY)	200
3	Jana (DE)	160
4	Ajdam (KA)	139
5	Cvali (TY)	138
6	Jake (KA)	111
7	Sebík (ZU)	81
8	Kazach (KA)	57
9	Matěj (ZU)	49
10	Kryštof (ZU)	26

IN	OÚT
	nefalšovaný Ježíšek
	přišít si náležitosti na kroj
	dobře naložený utopenec po ránu
	mít jednu tetu v Tetině
	falšovanej ježuch
	zaští sebe
	nebýt po ránu dobře naložený
	mít jednu tetu v Bechyni

KOČ & OVNÍK

